

sættelse af Maksimumsantallet — et Ønske, der ogsaa er fremsat fra Afholdsselskabernes Side.

Naar man saaledes maa mene, at Loven fortsat bør angive en Maksimumsbe- grænsning af Bevillingsantallet, bliver Spørgsmaalet dernæst, hvor Grænsen rettelig bør sættes. I denne Henseende har der gjort sig forskellige Synspunkter gældende. I Fort- sættelse af den ved Beværterlovene af 1912 og 1924 angivne Linie er man dog sluttelig enedes om at gaa et Skridt videre i Bestræbelserne for at nedsætte Bevillingsantallet i Købstæderne. Man bør dog sikkert gaa frem med nogen Varsomhed, idet man stadig maa have de faktiske Forhold i Provinsbyerne for Øje og erindre, at det foreliggende statistiske Materiale viser, at de mindre Provinsbyer har haft vanskeligere ved at klare sig med det tilmaalte Antal Bevillinger end de større. Som en Mellemvej, der maa anses for farbar, er man herefter blevet staaende ved Bestemmelserne i Lovudkastets § 13, hvorefter Antallet af Bevillinger med Ret til Udskænkning af stærke Drikke ikke i Beværter- vedtægten maa sættes højere end 1 Bevilling for hver 550 Indbyggere. Ligger Køb- stadens Indbyggerantal under 10 000, vil Bevillingsantallet dog efter Forslaget kunne sættes til 1 Bevilling for hver 450 Indbyggere¹). Man foreslaar endvidere i Overens- stemmelse med det ifølge Beværterloven allerede gældende Princip til denne Hovedregel føjet en Bestemmelse, der hjemler Handelsministeren Adgang til, naar særlige Omstæn- digheder — saasom turistmæssige Forhold — foreligger, at tillade, at Bevillingstallet forhøjes.

Af det statistiske Materiale vil det ses, at Antallet af Beværteradkomster *uden* Ret til Udskænkning af stærke Drikke har været endog meget stærkt stigende. I Tiaaret fra 1925—1935 er det saaledes forøget med 71 pCt., nemlig fra ca. 1 500 Adkomster i 1925 til ca. 2 500 i 1935. De foreliggende Oplysninger viser endvidere, at en stor Del af disse Virksomheder har en overordentlig ringe Omsætning. Kun godt Halvdelen naaede saaledes i 1935 op over en Omsætning paa 5 000 Kr. aarlig. Selv om det maa erindres, at der til Beværternæring uden stærke Drikke ogsaa medregnes Virksomheder af særlig Karakter saasom Pølse- og Kaffevoagne, og selv om en Del af de paagældende Virksomheder maa antages at blive drevet som Bibeskæftigelse, synes de foreliggende Oplysninger dog at vise, at disse Virksomheders Antal ligger højere end rimeligt er, og da der heri ligger en Fare for, at Virksomhedernes Indehavere falder for Fristelsen til at forøge Omsætningen ved ulovligt Salg af stærke Drikke, bør der efter Kommissionens Opfattelse fremtidig vises nogen Tilbageholdenhed med Udfærdigelsen af disse Adkom- ster, ligesom det for Købstædernes Vedkommende bør paases, at det i Beværterved- tægterne foreskrevne Maksimumsantal for Adkomsterne staar i rimeligt Forhold til vedkommende Købstads Indbyggerantal.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om Antallet af Beværterbevillinger har Kom- missionen behandlet *Spørgsmaalet om Bevillingernes Varighed*. Efter Beværterlovens § 10 udfærdiges Bevillinger højst for 8 Aar ad Gangen, men der er ikke fastsat nogen Mindste- tid for Bevillingernes Gyldighed. Den korteste Tid, for hvilken Bevillingerne udfærdiges, skal derimod fastsættes i Beværtervedtægten, og de i saa Henseende i Vedtægten givne Regler kan den lokale Bevillingsmyndighed ikke fravige. Af den Side 81 optagne statistiske Oversigt vil det ses, at Aaremaalet i Beværtervedtægterne som Hovedregel er sat til 5 Aar. Et ikke helt ringe Antal Beværtervedtægter fastsætter dog Aaremaalet til 8 Aar, og nogle faa har fastsat Aaremaalet til 4 Aar.

Fra forskellig Side indenfor Kommissionen er det anført, at man intet havde at indvende imod, at Maksimumsgrænsen stadig var 8 Aar, men at man fandt det rigtigst,

¹) Jfr. Tabellen Side 75, hvorefter fremgaar, at Bevillingstallet kun i 7 af Danmarks Provinsbyer med 10 000 Indbyggere eller derover ligger højere end 1 Bevilling pr. 550 Indbyggere.